

Лоскотарочка

Яків Щоголів

Дише тишею долина,
Йде березняком дівчина;
Вбаче клечання — ламає,
Стріне квітку — вириває.

І ламала й виривала,
Пісню голосно співала;
Опізнилась і під нічку
Настигала чисту річку.

Чує: в аїрі з-за броду
Щось плеснуло темну воду,—
З жаху дівчина зомліла,
Каже: "Хто ти, темна сила?"

Їй озвалось: "Я та бідна
Сирота, що мати рідна
В очереті породила,
Нехрещену утопила;

Що взяли мене з водиці
Лоскотарочки-сестриці;
В тепле листя обертали,
Побратимою назвали.

Пестували і кохали,
В хвилях плавати навчали,
І тепер в лататтях з ними
Ми живем, як побратими.

Зверху небо нам синіє,
В глиб прозїрну сонце гріє;
Вітер ліжко колихає,
І діброва пісню грає.

Забарилася ти, нене,
Не приходила до мене;

День до вечора гуляла,
А про доню й не згадала!

Місяць хилиться низенько,
Йди відсіль, моє серденько;
Бо багато буде сварки,
Як спливуться лоскотарки!"

Мати з жаху захиталась,
За гілки берез хапалась;
Не удержалась — упала,
Та й кущем калини стала.

От калина й виростає,
Літом низько опускає
В чисту річку темне листя
І зове в своє захистя

Рідну доню: "Доню, доню!
Я твою згубила долю!
Плинь до мене,— я близенько
Пригорну тебе, серденько!"

Лоскотарочка не плине...
Восени ж, як всюди гине
Лист у жодної рослини,—
Кущ червоної калини

Грони ягід нахиляє
В чисту воду й поливає
Глиб кривицею своєю...
Змилуйсь, господи, над нею!